

SIDSEL SANDER MITTET

FÖRNYERENS

Enden
på
begyndelsen

ØJE

BIND I

FACET

FÖRNYERENS ÖJE

ENDEN PA BEGYNDELSEN

BIND I

Af samme forfatter

Morika:

Rent blod – Morika 1
Vildhunden & Panteren – Morika 2
Blodets bånd – Morika 3

Krøniken om Morika:

Sandsnogens bid – Krøniken om Morika 1
Solbiens brod – Krøniken om Morika 2
Stenløvens brøl – Krøniken om Morika 3

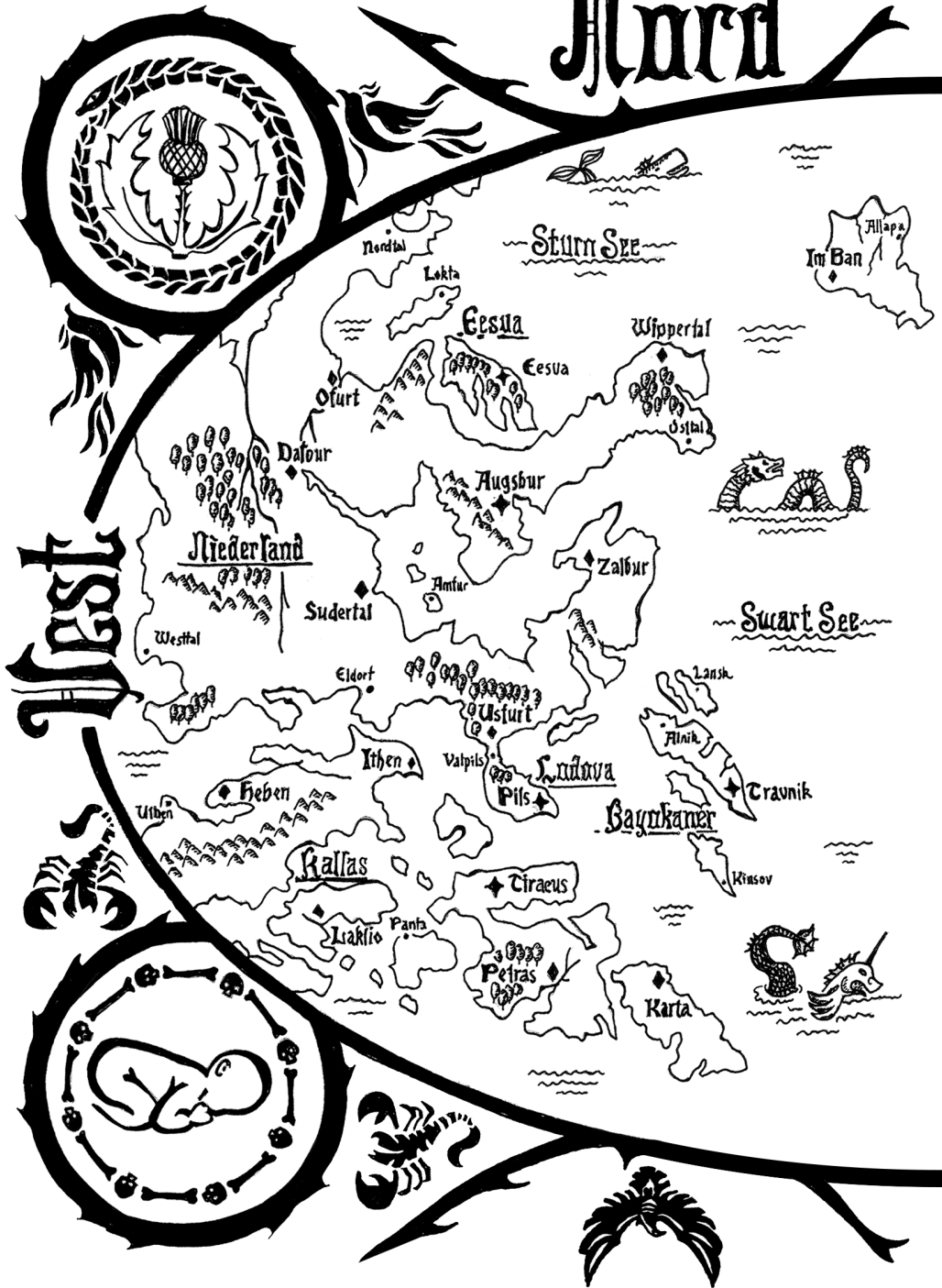
Bjergtaget:

Og de blev lokket – Bjergtaget 1
Smagen af aske – Bjergtaget 2
Jordmassens Dronning – Bjergtaget 3

Flammen & Bølgen:

Den røde drage – Flammen & Bølgen 1
Den sorte drage – Flammen & Bølgen 2
De sidste drager – Flammen & Bølgen 3

Alord

PROLOG

“Er alt på plads?” spurgte prinsessen lavt, for hun havde aldrig behøvet at hæve stemmen for at blive hørt. “De er alle samlet her i byen?” Hun drejede sig mod kvinden, der stod lidt til venstre for hende under en stor mosaik. Den var dækket af halvædelsten og juveler – præcis som prinsessens dragt.

“Ja, min frue,” svarede kvinden, der i modsætning til prinsessen var klædt i en simpel hørkjole. “Som De ønskede.”

Hvis man så bort fra forskellen i klædedragt, lignede de to kvinder hinanden. De havde samme højde, samme spinkle kropsbygning og samme hårfarve. Men hvor prinsessens grå lokker skyldtes alderens tyngde, var det ikke tilfældet for den hørklædte kvinde. Hendes hud var glat og havde ungdommens smidighed. At håret, der omkransede hendes ansigt, var lige så gråt som prinsessens, virkede derfor unaturligt, som om den ukendte gud, der havde skabt hende, var løbet tør for alle andre farver end netop grå. Kvindens kjole var grå, hendes særk grå, og de bløde sko, der beskyttede hendes fødder, var grå. Selv hendes øjne var grå, og hvis man kiggede godt efter, fik man fornemmelsen af, at også hendes hud havde et gråligt skær.

“Godt,” nikkede prinsessen tilfreds. “Og de er alle her i byen?”

“Ja, min frue,” svarede den grå kvinde, men på trods af underdanigheden i ordene, vendte hun sig ikke mod prinsessen. I stedet løftede hun hånden og førte fingerspidserne hen over det nederste af den store mosaik. “De er her alle.”

Forsigtigt kærtegnede hun en lemlæstet skorpion, der repræsenterede Den mørke frue. “Giftmordersken,” hviskede hun og lod hånden glide videre til Blodgudindens halshuggede panter. “Lejesoldaten.” Hun fulgte de opalglinsende skel i Lykkebringerens opsprættede slange, inden hun fortsatte ned til de tidsler, den hvilede på. “Svindleren, og ...” Hendes spinkle fingre forlod tidslerne for i stedet at kærtegne et knust dødsmøl, der symboliserede Den gyldne konge. “Fyrstesønnen.”

Prinsessen sukkede. “En umage flok.” Også hendes blik var rettet mod mosaikken, men hvor den grå kvinde koncentrerede sig om den nederste del, var prinsessens øjne rettet mod kunstværkets hovedmotiv, en meterhøj gengivelse af Fornyeren.

Selvom hun som barn altid havde elsket fortællingerne om Blodgudinden og Den mørke frue, var der ingen tvivl i hendes hjerte. Fornyeren *var* den eneste sande gud. Ham, der skænkede retfærdighed, velstand og vækst.

Nogle gengav ham som kaptajn på et handelsskib eller som en storslået kriger, men prinsessen havde altid foretrukket ham i denne form - som Saltvandshøgen.

Hvem, der i sin tid havde valgt den majestætiske rovfugl som symbol på Guden, fortabte sig i historiens tåge. Men det gav mening. Som en høge fulgte Fornyeren sine tjeneres færd hen over verdens vandveje. Og som saltvandshøgen, der bekæmpede sine fjender med skarpe klør, slog Fornyeren ned på alle, der ikke fulgte hans bud.

“Det bliver ikke nemt at bøje dem efter min vilje,” hviskede prinsessen, og endelig gled hendes blik ned til de lemlæstede dyr, der symboliserede de falske guder, som Fornyeren havde besejret. Hun betragtede dem anspændt. Så vendte hun sig væk med et udtryk af væmmelse. “Slet ikke nemt,” gentog hun og rakte sit vinglas frem mod den gråklædte kvinde, som hastigt forlod mosaikken for at skænke for sin frue.

Prinsessen tømte glasset i ét drag. “Det gamle ordsprog siger, at man ikke kan vinde hver gang,” konstaterede hun. “Måske er dette gangen, hvor jeg taber.”

Det gav et sæt i den grå kvinde. “De *må* ikke tabe. Fangen ... han er nødvendig. Vi kan ikke ...” Hun afbrød sig selv og sænkede ydmygt hovedet. “Undskyld, min frue, det var ikke min mening at lyde respektløs. Jeg ved bare, hvor store forhåbninger fruén har til denne mission. Hvor lang tid, fruén har brugt på dette, og ... hvis min frue tillader, at jeg siger det? Planen *vil* lykkes. Det ved jeg.”

“Kig op, tåbe,” lo prinsessen, næsten kærligt. “Din tiltro til mig er beundringsværdig, men ...”

Den gråklædte kvinde løftede hovedet og mødte sin frues blik. “Send mig med dem, frue. Send mig med de fire på missionen, så lover jeg, at alt bliver, som De ønsker.”

Denne gang fyldte prinsessen selv sit glas, men hun drak ikke. I stedet betragtede hun kvinden foran sig. Det var, som om solstrålerne, der fyldte det rigt udsmykkede værelse, undgik den gråklædte. Eller var det omvendt? Sugede den unge kvinde lyset til sig for aldrig at slippe det igen?

“Jeg takker Fornyeren for den dag, jeg fandt dig. Jo, det gør jeg,” garanterede prinsessen, da den gråklædte kvinde rystede på hovedet. “Aldrig har jeg haft en kammerpige

med *så* mange talenter. Men ... du kender deres historier bedre end de fleste. Måske endda bedre end mig.” Atter rystede den gråklædte på hovedet, og prinsessen smilede. “Lige meget. Min pointe er ... de er farlige.”

“Alle mennesker er farlige.” Den grå kvinde trak umærkeligt på skuldrene. “Og, som min frue ved, er jeg i stand til at passe på mig selv. Desuden, hvis alt går som planlagt, vil ingen af de fire skabe problemer. Min frue er, som altid, velforberedt.”

“Er jeg?” spurgte prinsessen ud i luften. Så smilede hun svagt. “Ja, det er jeg vel.”

IM KAH

FALTARI ASH'KALOND

SILKE

“Elskling?” Den unge enkemands stemme var kælen. “Tager du et glas med til mig?”

Faltari undertrykte et fnys. Ingen havde nogensinde kaldt ham *elskling*, og hvis det stod til ham, ville det heller aldrig ske igen.

“Elskling?” gentog den nøgne enkemand utålmodigt. “Et glas? Af den gode brandy.”

Faltari tvang sine hænder til at forholde sig i ro. “Selvfølgelig,” sagde han. For hvad kunne han ellers sige, hvis han ønskede at fremstå nogenlunde høflig? Og at være høflig skyldte han trods alt knægten bag sig.

Resolut greb han karaflen, der stod på det lille bord foran ham, men i stedet for at bringe den til enkemanden tog han selv en slurk. Smagen af brandy fyldte hans mund. Jadebrandy, vel at mærke, ikke opalbrandy, som han ellers sværgede til. Men det var vel at forvente. Enkemandens afdøde hustru var hverken adelig eller kongelig, bare silkehandler - og det kunne ses.

Alt var af silke i det overpyntede værelse. Det tykke tæppe under hans nøgne fødder, de florlette gardiner og sengens lagner, der var gennemblødte af hans og enkemandens sved. Selv tapetet var af silkebrokade, og dets snørkle-

de mønster gjorde ham svimmel.

Hans blik gled videre til det maleri, der dækkede de søsygefremkaldende snirkler. Det forestillede Fornyreren i alt hans hellige skønhed og var lige så smagløst som resten af indretningen. Guden var portrætteret som Den store rorgænger, der stod på et stateligt skib og skuede ud mod nye muligheder for vækst og velstand. Faltari skar en grimasse. Præcis sådan et billede havde der hængt i hans fars gemakker i Usija. Dengang havde det fyldt ham med ærefrygt, men nu ... hastigt tog Faltari endnu en slurk af den næstfineste brandy, man kunne købe for penge. Det var på tide, at han kom videre. I løbet af den sidste uge havde Ikba, den unge enkemand, fået nye rynker omkring øjnene, og hans hud havde mistet noget af sin spændstighed. Det ville være forkert at tage mere fra ham, end Faltari allerede havde gjort - heller ikke selvom han brugte ord som *elskling*.

“Er du faldet i staver?” afbrød Ikba hans tanker. “Jeg trænger til dig. Og til noget at drikke.”

“Er på vej,” svarede Faltari og gjorde sin stemme varm, for han skyldte Ikba mere, end den unge mand anede. “Jeg kommer med det samme.” Han overvejede at tilføje et *elskling*, men hans tunge nægtede. I stedet fyldte han hurtigt et højstillet glas med brandy.

Men han nåede aldrig hen til enkemanden. Faktisk nåede han ikke engang at vende sig, for med ét fyldte Ikbaskrig det silkeklædte værelse.

Lyden trængte ind i Faltaris hjerne, skærpede hans sanser og fik blodet til at pumpe hurtigere. Han kendte den slags skrig, og hans muskler spændtes, parate til kamp. Han tvang sin krop til at slappe af. Ro var bedre end hastværk, især når det gjaldt kamp. Og at en kamp var under

opsejling, var han ikke i tvivl om. Det blev afsløret af den sortlilla skygge, der voksede frem på væggen foran ham.

Den var formet som et menneske, og vinklen afslørede, at manden, der kastede den, ikke kom fra døren, men fra balkonen. Altså var han en trussel, i hvert fald mod Ikba.

Faltari kunne have blandet sig udenom. Dette var ikke hans kamp. Han var hverken livvagt eller *elskling*. Alligevel var det umuligt for ham at overlade Ikba til den ukendte. Ikke kun, fordi Faltaris nøgenhed ville have gjort det akavet at smutte ud af døren og videre gennem huset, men fordi den unge enkemand havde reddet hans liv. Ikba vidste det ikke, men efter den latterlige sag i Ladova med arveprinsessen og den døde hofmand havde Faltari haft brug for både et tilflugtssted og muligheden for at hele. Ikba havde givet ham begge dele. Det mindste Faltari kunne gøre var at redde hans liv.

Alligevel blev han stående foran billedet og tvang sine muskler til at forholde sig i ro. Hans våben hang i bæltet, der sad i hans bukser. Bukserne lå ved siden af den svedvåde seng. Tænksomt vejede han sølvkaraflen i hånden, og ... skyggen var ikke længere en skygge, men en bevægelse i hans øjenkrog. Noget blinkede. En kniv. En kniv, der nærmede sig ... svævende ...

I en flydende bevægelse snurrede Faltari rundt og tyrede den tunge karaffel mod kastekniven. Stål mødte sølv, men allerede inden han hørte knivens sammenstød med gulvet, kom endnu en klinge flyvende. Fyren var ikke dårlig til at sigte!

Faltari kastede sig ned på gulvets tykke silketæppe og rullede over mod sengen, men bevægelsen blev stoppet halvvejs henne ved hans bukser. Angriberen havde taget

form og var blevet en levende, stærk og tung krop, der lå over ham med endnu en forbandet kniv i hånden.

Af sig selv skød Faltaris arm ud og blokerede den klingende, der kom farende mod hans bryst. Samtidig strøg hans anden arm søgende i retning mod sengen. Der, bæltet!

Den sortklædte indtrænger huggede igen, men en smule for langsomt. Faltari slyngede benene op og sparkede ham i ryggen, så han tumlede fremad. Det forhindrede desværre ikke kniven i at trække en svidende stribe hen over Faltaris ansigt. Hurtigt pressede han sin frie arm om slynglens skulder, som i en omfavnelser, mens han med den anden greb fat i bæltet. Både kården og knivene var for svære at få fri, men den kraftige læderrem kunne bruges.

Angriberen vred sig og stak efter Faltaris hals. Faltari parerede atter, denne gang med et slag mod fyrens albue, der fik hans knoer til at summe. Desværre slap manden ikke sit våben, men i et sekund var han distraheret. Hastigt slyngede Faltari bæltet om hans hals og trak til.

Indtil nu havde Faltari opfattet sin modstander som kompetent, men ikke længere. I stedet for at gøre det eneste fornuftige og stikke endnu en gang efter Faltari, førte manden sine hænder op til bæltet i et krampagtigt forsøg på at løsne det. I sit hastværk tabte han kniven, og Faltari ville have leet ad hans inkompetence, hvis han ikke havde andet at bekymre sig om.

Det havde han imidlertid. Bag Ikbass skrig og angriberens rallen hørte han en ny lyd. Trampende støvler og hårde bank mod træ. Husets egne sikkerhedsvagter.

Faltari fortrød kortvarigt den malplacerede ædelmodighed, der havde fået ham til at blive. Sørgereglerne i Im Kah var strenge. Hvis vagterne fandt ham her, nøgen og svedig,

ville det ikke se godt ud, hverken for Ikba eller ham selv. Hvor meget tid havde han? Døren var låst og umanerlig solid, men selv en silkehandlers vagter kunne vel finde ud af at tvinge den op? Måske var der endda en nøgle? Faltari vendte atter sin opmærksomhed mod angriberen. Mandens ansigt havde antaget en syg, lilla farve, øjnene var spilet op, og hans mund hang åben i en gispen. Døden var ved at indhente ham, men gik det for langsomt?

En faretruende knagen fra døren gav Faltari svaret.

Med en banden slap han bæltet med den ene hånd og greb ud efter den kniv, angriberen havde tabt. Med et præcist stød jog han det skarpe blad ind mellem amatørens ribben og videre ind i hjertet. For at spare tid trak han øjeblikkeligt klingen ud igen, så fjolset kunne forbløde hurtigere. Ikbas råben og vagternes angreb på døren rungede i Faltaris ører, mens han iagttog den sortklædte mands døds-kamp, og med ét gik det op for ham, at han ikke følte noget.

Konstateringen var uvelkommen og pinagtig. Engang følte han altid *noget*: Stolthed over sin kunnen. Triumf, fordi endnu et drab både fik hans eget ry og hans fars ærgrelse til at vokse. Ekstase, der kunne minde om seksuel forløsning, når kniven gennemborede blødt kød. Glæde. Raseri. Lettelse, fordi han et kort øjeblik kunne glemme lyden af Sumaels skrig. Eller bare en brændende tørst efter at tage endnu et liv. Hendes liv. Giftmorderskens.

Nu var det eneste, han følte, gentagelsens kedsomhed.

Uinteresseret betragtede Faltari livet forlade angriberen, og han bandede ikke engang, da skravlet i dødskrampe tømte sin blære ud over ham. Han stønnede kun ærgerligt og havde med ét lyst til at lukke øjnene og give op.

Så nåede lyden af Ikbass vagter ham, og han tvang sig

til at åbne munden. "Ikba, stop med at skrike." Han væltede dødvægten af sin krop og rejste sig. "Jeg er nøgen og dækket af blod og urin," fortsatte han, mens han greb en duftende klud fra servanten og begyndte at vaske sig. "Du er også nøgen. Det er ikke engang to uger siden, din hustru døde. Forklar dine vagter, at de *ikke* skal komme herind."

Ikba tøvede, og Faltari overvejede, om han var komplet idiot. Så greb den unge mand en kåbe og nikkede kort. "Vagtmester Shazi," sagde han så højt, at han overdøvede de insisterende bankelyde. "Hvad laver I?"

"Du skreg?" Vagtmesterens stemme var formel, men samtidig bekymret, præcis som en vagtmesters stemme *burde* være i sådan en situation.

"Et mareridt, ikke andet," svarede Ikba, og Faltaris respekt for ham voksede. "Min kære hustrus død. Det var ... forfærdeligt."

Vagtmesterens næste spørgsmål gav sig selv - der kunne trods alt være tale om en gidselsituation. "Er du sikker?"

"Selvfølgelig er jeg sikker." Ikbass stemme var blevet skarpere. "Vær venlig at stoppe, hvad end I foretager jer. Jeg er ikke anstændig."

"Med al respekt, herre," lød det ude fra vagtmesteren, og det lykkedes hende næsten at lyde respektfuld. "Tag en kåbe på, så jeg kan forvisse mig om, at alt er i orden."

Ikba skottede til Faltari, der kom i tanke om, at han stadig var nøgen, præcis som dengang, han flygtede ud af arveprinsessens vindue i Ladova. Han orkede virkelig ikke det her én gang til.

"Send min kammertjener ind," sagde den unge mand og sendte karaflen på gulvet et sigende blik. "Og sig, at han skal tage en flaske af den gode jadebrandy med."

“Javel, herre.” Vagtmesteren lød gnaven, men resigneret, og Faltari tillod sig endelig at slappe af. Han greb ud efter sine bukser. Hvordan Ikba ville forklare situationen for sin tjener, anede han ikke, og han havde ingen intention om at blive længe nok til at finde ud af det.

Inden Faltari nåede at få sin skjorte på, lagde Ikbas arm sig om hans talje. “Du frelste mig,” hviskede den unge mand, mens hans anden hånd legede med vedhængen i kæden om Faltaris hals. Hans stemme var fuld af løfter, og Faltaris øjne gled over mod balkonen. *Ja*, havde han lyst til at sige, *og når jeg om lidt skrider, frelser jeg dig igen*. Men han holdt sine tanker for sig selv.

“Måske har jeg brug for en livvagt?” fortsatte Ikba. “Ligesom du var for arveprinsessen - *præcis* som du var for prinsessen.” Ikba blinkede sigende, og Faltari rev sig fri. Balkonen. NU!

Så tøvede han. Noget rørte på sig i hans hoved. Fornemmelsen af, at et eller andet var forkert. Hvad var det, Ikba havde sagt? *Du frelste mig. En livvagt*.

Faltari kiggede på liget, hvis blod var trængt ned i silketæppet. Manden var amatør, det *havde* Faltari konstateret, men han huskede kniven, der kom flyvende imod ham. Fjolset havde kunnet sigte. Det ville have været let for ham at kaste kniven ude fra balkonen, ramme Ikba og forsvinde ned ad den vildtvoksende vin, inden Faltari nåede at reagere. Så hvorfor havde fyren spildt sin tid på ham?

Et enkelt, langt skridt førte Faltari over til den døde angriber. Ikba talte stadig, men han hørte ikke længere efter. Hastigt tømte han angriberens lommer. Intet. Havde han en skjult pung? Nej, heller ikke, men ... Faltaris øjne fandt tatoveringen om mandens håndled.

Led os frem til sikker havn, stod der på et banner, som omkransede Fornyerens ror. Men det var hverken ordene eller symbolet, der fik Faltaris hoved til at dunke smertefuldt. Det var fanens farver. Mosgrøn og guld. Slægten ash'Kalonds farver.

Faltari bandede lavmælt. Han havde haft ret. Det døde fjols foran ham var *ikke* professionel morder. Han var en af Fornyerens krigerpræster. En *usijansk* krigerpræst. En af de præster, der stod under Vilantin ash'Kalonds førerskab.

"Vilantin, min kære storebror," åndede Faltari så lavt, at Ikba umuligt kunne høre ham. "Er det mon dig eller vores elskede far, som vil mig til livs?"

I det samme bankede det på døren. "Herre, De sendte bud efter mig."

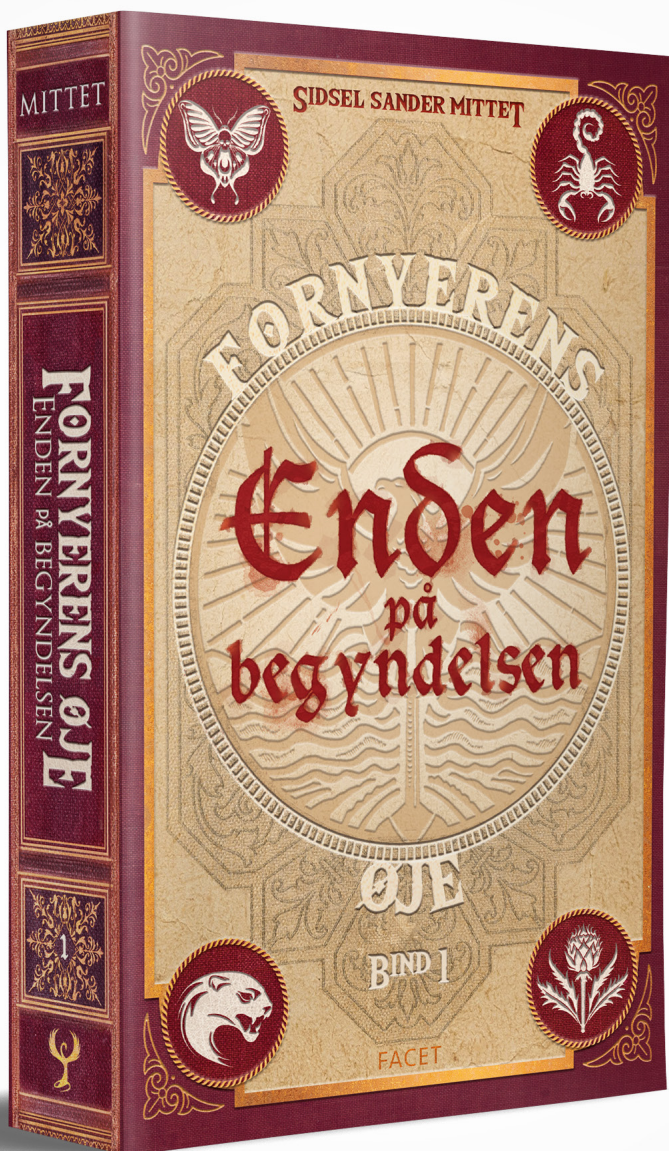
Mens Ikba skyndte sig hen for at lukke sin tjener ind, trådte Faltari ud på balkonen. Han tog sig ikke tid til at betragte de mange lys fra Im Kahs blå hovedstad. I stedet slyngede han sig resolut ud over balustraden og begyndte at klatre ned ad vildvinen - den selvsamme vej, som hans brors tamme morder var kravlet for få minutter siden.

Da han var nået halvvejs ned, hørte han atter Ikba skrig, men denne gang dirrede lyden af raseri, ikke af frygt.

"Faltari," skreg enkemanden. "Faltari!"

Faltari ash'Kalond, søn af Usijas otteogtyvende storfyrste, smilede resigneret. "Jeg gør dig en tjeneste, *elskling*," hviskede han for sig selv og mærkede vægten fra det døds-møl, der hang i kæden om hans hals. "Selvom du ikke forstår det, redder jeg dit liv endnu en gang."

Så klatrede han videre.

KØB BOGEN HER